

ริมโปเซตองโจ ซองจี นั่งขัดสมาธิอยู่บนพรมเก่า ๆ ลามะชรา
นัยน์ตาบอดหันหน้าออกไปทางหน้าต่างบานใหญ่ซึ่งสูงจากเชิงบัวขึ้นไปจรด
คานไม้สี่เหลี่ยมใต้เพดานที่บานหน้าต่างทั้งสองข้างเปิดกว้าง แสงอรุณที่ทอทอด
เข้ามาจากภายนอกแต่ต้องเส้นผมและเคราสีเงินยวงยาวจดแผ่นอกซึ่งอยู่ใต้
เลื้อยคลุมลึนสีเสดแดงที่เต็มไปด้วยรอยขาดพรุนและปะชุนไว้ด้วยผ้าสีเดียวกัน
แทบตลอดตัว ลำแสงที่อบอุ่นและกระจ่างตาทอดไปยังผนังด้านหลังซึ่งลงไว้ด้วย
สีแดงน้ำหมาก แต่งแต้มด้วยลายเมฆแบบจีนสีเหลืองอ่อนเต็มไปทั้งผาดูจเดียวกับ
กับด้านอื่น รูปเขียนพระโพธิสัตว์ขนาดใหญ่บนผืนแพรคร่ำคร่าที่แขวนอยู่บน
ผนังด้านนั้นแผ่วพลิวด้วยแรงลมที่เฉื่อยชโยเข้ามาแซมซ้ำ เสียงระฆังลูกเล็ก ๆ
ที่ร้ายเรียงอยู่รอบชายคาเร้าร่วอยู่ระริก ประสานกับเสียงพรั่มนตังมิ่งำของเหล่า
ลามะที่ตั้งกังวาน

“คุรุ” เด็กหนุ่มซึ่งสวมเสื้อสีเทาที่เพิ่งเปิดประตูก้าวเข้ามาในห้องส่งเสียง
เรียกเบา ๆ “น้ำชาพร้อมแล้ว”

“ข้ายังไม่กระหาย” ชายชราตอบโดยมิได้หันมาทางผู้ที่มาใหม่

“ถ้าเช่นนั้นศิษย์จะยกขึ้นมาไว้บนห้อง หากคุรุกระหายเมื่อใดจะได้ดื่ม”

“ไม่ต้อง” ครูผู้สูงด้วยวัยวุฒิปฏิบัติเสถียร “หากข้ากระหายเมื่อใด ข้าจะเรียกหาเอง”

“ขอรับ” เด็กหนุ่มรับคำด้วยกิริยาที่เยียมไปด้วยความเคารพ และทำท่าจะถอยหลังกลับออกไปข้างนอก

“เดี๋ยวก่อน...” ท่านผู้เฒ่าร้องเรียก “ชิมโป จักลอง กลับมาหรือยัง”

“ยังขอรับ” ศิษย์หนุ่มกระแอมเบา ๆ “...ที่ศิษย์ได้ฟังจากวิทยุต่างประเทศเมื่อเช้า เห็นว่าการเจรจาระหว่างแคว้นต่าง ๆ กับรัฐบาลกลางยังมีอาจตกลงกันได้บางเรื่อง เมื่อเป็นเช่นนี้คาดว่าท่านชิมโปคงจะต้องพำนักอยู่ที่กรุงมอสโกต่อไปอีกสักวันสองวัน”

“เรื่องอะไรบ้างที่ยังมิสามารถตกลงกันได้”

“ศิษย์ไม่ทราบแน่ชัด แต่ได้ยินว่ามีบางแคว้นประสงค์จะขอแบ่งปันเรือรบและเครื่องบินรบจากรัฐบาลกลาง บางแคว้นก็ไม่ปรารถนาให้มีกองทหารของรัฐบาลกลางอยู่ในแผ่นดินของตน และเร่งเร้าให้ถ่ายถอนออกไปโดยพลัน แต่บางแคว้นก็เรียกร้องให้รัฐบาลกลางจัดการไกล่เกลี่ยเรื่องทะเลาะเบาะแว้งที่ตนมีอยู่กับแคว้นเพื่อนบ้านเสียก่อน”

“นี่แหละวิสัยของมนุษย์โดยแท้” ริมโปเซถอนใจยาว ๆ “แต่แรกก็รีบเร่งจะเอานั่น พอได้นั้นแล้วก็กลับจะรำรังเอาโน่นไม่มีที่สิ้นสุดง่าย ๆ”

“อย่างไรก็ตาม ศิษย์เชื่อว่าสหภาพคงจะถึงกาลล่มสลายเป็นแน่”

“อะไรที่มันมีเกิดขึ้นก็ย่อมมีดับเป็นธรรมดาโลก” ครูผู้ทำลายจักรงูตนเองพึมพำ “แต่ที่ข้ากังวลอยู่ก็คือการแตกดับของสหภาพ จะส่งผลเช่นไรต่อการอุบัติใหม่ของแคว้นเล็ก ๆ อย่างจูบาตาวา”

ศิษย์หนุ่มยิ้มนิ่ง ในขณะที่ตองโจ ซองงี จมลงสู่ความเงียบอีกครั้ง

ชิมโป จักลอง กระชับเสื้อโอเวอร์โค้ตเนื้อหยาบสีเทาเข้มให้แนบกายยิ่งขึ้น เรือร่างสันทัดไม้พ่วงพีหรือฝ้ายพอมจนกินไปของชายสูงอายุสะทั้นด้วยความ

เห็นบนหนวจากลมฟ้าอากาศอันเย็นเยือก เมื่อมองออกไปจากจุดที่ยืนอยู่ก็พบ
แต่สีขาวของปุยหิมะพร่างโพลนสุดลูกหูลูกตา

“เย็นนี่ได้ทำอะไรจะเข้าร่วมการประชุมภายในกับผู้นำแคว้นเอเชียกลางด้วย
หรือไม่” ผู้ชายรูปร่างล่ำสันซึ่งอ่อนวัยกว่าเล็กน้อยสวมเสื้อโค้ตสีน้ำเงินเก่า ๆ
หลวม ๆ รูปแบบล้าสมัยที่ยืนอยู่เคียงข้างถามขึ้นด้วยภาษาจูปาดาวา

“ไม่” ผู้ถูกถามปฏิเสธทวน ๆ “จูปาดาวาไม่ได้อยู่ในดินแดนเอเชียกลาง”
เขานั้นเสียง

“และเราก็ยังเป็นคนแปลกหน้าสำหรับแคว้นชาวสลาฟ” อีกฝ่ายแย้ง
เบา ๆ

“จริง ๆ แล้ว เราไม่ได้เป็นอะไรทั้งสิ้น นอกจากจูปาดาวา” ซิมโป จักลอง
สรูปและละลายตาจากภาพเบื้องหน้า

“ก็แค่เผ่าพันธุ์เล็ก ๆ ที่ครอบครองดินแดนกระจัดย่อยแถบเทือกเขา
หิมาลัย”

คนสวมเสื้อโค้ตสีน้ำเงินพูดด้วยน้ำเสียงขมขื่น

“...พออินเดียหรือเนปาลมีกำลังเข้มแข็งก็ยกกองทัพมารุกราน ครั้น
อังกฤษเข้าครอบครองชมพูทวีปก็บีบบังคับเราต่าง ๆ นานา -- เมื่ออังกฤษวางมือและ
มอบเอกราชแก่อินเดีย จูปาดาวาก็ถูกรัสเซียย้ายไปแทบจะตันทีและตกเป็นแคว้น
หนึ่งของสหภาพกระทั่งทุกวันนี้”

“ถ้าจะโทษก็สมควรกล่าวโทษตัวเราเองที่ไม่มีสติปัญญาปกป้องบ้านเมือง”
ผู้นำของจูปาดาวากล่าวด้วยน้ำเสียงที่ปราศจากความรู้สึกใด ๆ

“กระผมยังจดจำภาพกองทหารคาซัค เคอร์กีซ และทาจิกของนายพล
อเล็กซานเดรียที่ยาตราข้ามภูเขหิมาลัยเข้ามายังเทปปุระได้ติดตา” ชายร่าง
ล่ำสันพูดคล้ายพึมพำกับตนเอง “...บรรยากาศของเทปปุระเวลานั้นช่างเหมือนกับ
กรุงมอสโกในยามนี้เหลือเกิน ทั้งอ้างว้างว่างแวงและสลดหดหู่ ผู้คนต่าง
ล้วนอยู่ในอาการเศร้าซึมสิ้นหวัง” เขากลืนน้ำลายเหนียว ๆ ลงคอ “กระผมจำ

ได้แม่นยำว่าทหารแต่ละคนทำทางเหมือนปูนั้นที่ปราศจากความรู้สึก พวกมัน
อาจจะทิ้งเห็บหนาวและเห็้อยล้าแสนสาหัส และบางทีอาจจะไม่เชื่อสายตา
ตัวเองด้วยซ้ำว่าได้เดินทางจากบ้านเกิดเมืองนอนมาถึงเทพปุระแล้ว”

“เราทุกคนล้วนจดจำเรื่องราวนี้ได้แม่นยำ” ซิมโป จักกลอง พยักหน้า
ซ้ำๆ “แต่หากเจ้าขึ้นพูดเรื่องเช่นนี้เมื่อวันวาน ก็คงจะถูกตำรวจลักลากตัวไป
ลงโทษแล้ว”

“กระผมทราบดี” ผู้อ่อนวัยกว่ารับคำในคอ “และด้วยเหตุนี้ กระผมจึง
สู้ทนเก็บงำเรื่องราวไว้โดยมิได้ปริปากมาเป็นเวลานานนับสิบ ๆ ปี”

อีกฝ่ายปล่อยคำพูดของตัวเองให้พริ้งพวูออกมาราวกระแสน้ำที่ไหลบ่า
ลงทำลายทำนบซึ่งกักกันไว้เป็นเวลานาน

“กระผมไม่เคยลืม ‘เพ็ญเลือด’ ที่ชาวจุปาดาวาซึ่งมาร่วมในพิธีคืน
พระจันทร์เสวยมาฆฤกษ์ที่อารามพระโพธิสัตว์อวโลกิเตศวรในเทพปุระถูกทหาร
ต่างชาติล้อมปราบอย่างเหี้ยมโหด จนพระจันทร์แทบจะแปรเปลี่ยนเป็นสีเลือด
หรือการทำลายพระราชวังดรุภยาจนเบราร์ดังซี เลจู ต้องหลบหนีออกนอก
ประเทศแทบเอาชีวิตไม่รอด”

“ถึงแม้ในเวลาเช่นนี้ เจ้าก็ไม่ควรเอ่ยนามของเบราร์โนดเซลาดีอันคนนั้น
ให้ซ้ำได้ยินอีก” ซิมโป จักกลอง กล่าวเสียงเข้ม

“อภัยให้กระผมด้วย...” ผู้พูดละล้าละลักเมื่อรู้สึกว่าการพูดของตนทำให้อีกฝ่ายไม่พึงพอใจ “กระผมกล่าวไปตามเรื่องราวที่เป็นจริง มิได้มีเจตนาจะ
ยกย่องดังซี เลจู แม้แต่น้อย”

“ข้าให้อภัยเจ้า” นายกรัฐมนตรีแห่งจุปาดาวาวางมือลงบนขาของชายร่าง
ล่ำสันที่ยืนก้มหน้าประสานมือในลักษณะขออภัย “กลับเข้าไปในโรงแรมกันเถอะ
ลาล จาร์ อากาศซั๊กจะเริ่มเย็นมากแล้ว”

“ขอรับ” ลาล จาร์ รับคำและยืนนิ่งให้ซิมโปก้าวล่วงหน้าไปก่อน 2-3 ก้าว
จึงค่อยเดินตามไปห่างๆ

ดีก็มากแล้ว แต่ซิมโป แจกซอง ยังคงนั่งขัดสมาธิอยู่หน้าเตาผิงขนาดใหญ่ในห้องพักบนชั้นใต้ดินของโรงแรมเก่าแก่ชานกรุงมอสโก -- เขาสวมโคเซซึ่งเป็นเสื้อคลุมสั้นแบบพื้นเมืองของจูปาดาวาสีเสดเข้ม แต่ปลดไหล่เสื้อลงกองไว้กับตักปล่อยร่างกายท่อนบนให้เปลือยเปล่า ลมภายนอกพรุพัดละอองหิมะพรั่งพรายมากระทบบานกระจกหน้าต่างไม้ขาดสายและแทรกซอนไอน้ำเย็นเข้ามาในห้องอยู่เยือก

สายตาของซิมโปเพ่งมองไปที่เปลวไฟที่เต้ันระริกอยู่ในช่องเตาผิงแนวหนึ่ง กลิ่นควันผสมกลิ่นย่างที่ใหม่ไฟของท่อนพื้นและลูกสนอวลอยู่รอบ ๆ ตัว เจือด้วยเสียงแตกเปรี๊ยะของลูกไฟและสะเก็ดที่กระจายตัวเป็นช่วง ๆ

“โอม มณี บัทเม หุม”

ซิมโปพร่ำบทสวดเบา ๆ ในขณะที่จิตค่อยสงบจนนิ่งสนิทเหมือนแผ่นกระจกบางใสสะอาด...

“เร็วเข้าเถิดซิมโป มาแข่งกันว่าใครจะไปถึงลานธนูก่อนที่แดรยวจะสิ้นเสียง” เด็กหนุ่มอายุประมาณ 16-17 ปี ท่าทางปราดเปรี๊ยะหันมาบอก ขณะที่กระทืบโคลนแรงม้าสีขาวที่ขี้อยู่ให้โลดแล่นไปข้างหน้า

“ว่าแต่จะทรงมีสิ่งใดประทานเป็นรางวัล” เด็กหนุ่มในวัยเดียวกันตะโกนถามพลางเร่งม้าของตนตามไปติด ๆ

“ธนูคันงามหนึ่งคัน...” เจ้าของคำทำส่งเสียงแข่งกับเสียงหวูด ๆ ของแดร “หรือไม่เช่นนั้นก็จะเปิดโอกาสให้เจ้าชมดอกไม้ในสวนศรีชั่วคราวนี้”

ซิมโปหันสีแดงเมื่อได้ยินประโยคหลัง

“แต่หากเจ้าเป็นฝ่ายแพ้เล่า” คนขี่ม้าขาวหันมาถาม ขณะที่ซิมโป แจกซองหื้อม้าขึ้นมากีบจะเคียงคู่

“สุดแล้วแต่ฝ่าบาทจะทรงปรารถนา” เด็กหนุ่มตอบและใช้หลังมือข้างหนึ่งปาดเหงื่อบนหน้าผาก

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน...” คนที่สูงศักดิ์ก็กว่าพูดด้วยเสียงกั้วหัวเราะ
“หากเจ้าแพ้ เจ้าต้องยินยอมให้ข้าขี่หลังต่างม้าไปรอบ ๆ ตลาด”

“ขอเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นไม่ได้หรือพระเจ้าข้า” ซิมโปติดออด

“ไม่ได้” อีกฝ่ายยื่นกราน “ลองคิดดูซิว่า รางวัลของข้ามากมายกว่า
เจ้าเพียงไร...หรือถ้าเจ้าไม่ประสงค์จะแข่งขันด้วย ข้าจะได้เรียกโองา ยุล-อิลา
มาลงแข่งแทน”

“ข้าพระองค์ยินยอมรับเงื่อนไขแล้วพระเจ้าข้า”

ซิมโป จักลอง ทูลอย่างจำยอม และกระตุ้นม้าให้เร่งฝีเท้าขึ้นโดยมีอีกฝ่าย
ควบคุมอย่างไม่ลดละ พลังส่งเสียงหัวเราะก็ก้องอย่างคนที่เป็นต่อ

ชิมโป จักลอง ขบครามแน่น ดวงตาเรียวรีจายแววมุ่งมั่นช่วงชิงชัย
ชนะ เด็กหนุ่มเอี้ยวกายหวดแล้ในมือกับสะโพกม้าที่ควบอยู่โดยแรง เสียงแล้
แหวกอากาศดังเคียวก่อนกระทบกับกล้ำเนื้อซึ่งปล้นต้นระริกของสัตว์พาหะ
ดังขวับ เลือดซึมออกมาเป็นแนวยาวตามรอยแล้ อาซาตัวงามแผดเสียงก้องและ
พุ่งตัวไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วราวลมแรงวูบหนึ่ง จนเทียบทันม้าตัวซึ่งวิ่งนำหน้า
อยู่พร้อม ๆ กับที่เสียงแตรยาวลั่นสุดลง

“อะฮ้า” เด็กหนุ่มเจ้าของม้าขาวส่งเสียงอย่างคาดไม่ถึง แต่สีหน้ายังคง
ยิ้มแย้มพลางแผ่นลงจากหลังม้าอย่างแคล่วคล่องมารอท่าคู่แข่งชั้นอยู่บนพื้น
“นี่ดูราวกับซอมาลีจะส่งกลืนอบอวลมาถึงนี่ จนทำให้เจ้ามีกำลังใจที่จะเอาเสมอ
ข้าได้กระนั้น”

“เรามีได้พระเจ้าข้า” ชิมโปที่เพิ่งก้าวลงจากหลังม้ารีบปฏิบัติและส่ง
บังเหียนให้ทหารซึ่งวิ่งเข้ามารับ “ทั้งนี้เป็นด้วยฝ่าบาททรงเมตตาผ่อนปรนผีเท้า
ม้าให้ข้าพระองค์โดยแท้”

“เจ้านี่ช่างสำคัญนัก” อีกฝ่ายหัวเราะอย่างสບอารมณ์ และโอบไหล่ชิมโป
ด้วยความสนิทสนมพลางพาเดินตรงไปยังลამะร้างใหญ่วัยกลางคนสวมเสื้อคลุม

ลีแดง ซึ่งยืนถือคันทันดูคอยอยู่ด้วยกิริยาที่สงบนิ่ง

“การวะท่านริมโปเซ” ซิมโป จักลองประสานมือทำความเคารพ

ลามะนั่งเฉยเหมือนผาสูงที่ไม่รับรู้ถึงรสสัมผัสของพวงหม้อหรือสายหมอก

“การวะท่านดองโจ ซองจี” เจ้าชายหนุ่มค้อมศีรษะลงนิดหนึ่ง

“เดชะพระโพธิสัตว์คุ้มครองฝ่าบาท” ดองโจ ซองจี เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบ และส่งหนูให้เด็กหนุ่มทั้งสองคนละคน โดยตนเองถืออีกคนที่เหลือไว้ในมือและถอยห่างออกมาเมื่อคนทั้งสองก้าวไปยังโต๊ะไม้เตี้ยๆ ที่วางของหนังบรรจุลูกธนู

“เจ้าจงสังเกตให้แม่นอย่า” ผู้สูงด้วยชาติกำเนิดกล่าวแก่สหายสนิท “ลูกธนูดอกที่ปลายทำด้วยขนนกอินทรีภูเขาคือของข้า ส่วนของเจ้าคือดอกซึ่งแซมด้วยขนนกเถื่อน” บอกพลางทดลองนำวคันทัน และก้มลงหยิบลูกธนูของตนขึ้นมา

“กตिकाเดิมใช้หรือไม่พระเจ้าข้า” ซิมโปเอ่ยถามขณะหยิบลูกธนู

“ถูกต้อง” เจ้าของลูกธนูขนนกอินทรีภูเขาพยักหน้า

“เราจะผลัดกันยิงเป้าทั้งสองที่อยู่ข้างหน้าโน่นสลับกันคนละครั้ง จนกว่าลูกธนูจะหมดจากกระบอกร”

“ฝ่าบาทหมายถึงคนละ 10 ดอก” ซิมโป จักลอง ถามย้ำ

“ไม่ใช่” อีกฝ่ายปฏิเสธ “ข้าพุดว่าจนกว่าลูกธนูจะหมดกระบอกร”

“แต่ลูกธนูของข้าพระองค์มีเพียง 10 ส่วนของฝ่าบาทมี 12” ซิมโปแย้งเบาๆ เมื่อละสายตาจากซองซึ่งบรรจุลูกธนู

“ข้าไม่ทราบจำนวน และไม่เสียเวลาจะไปนับมัน”

ผู้ท้าแข่งสะบัดเสียง พलगเหยียดกายขึ้น วางลูกธนูพาดลงกับคันทันและโค้งสายธนูปล่อยลูกศรพุ่งแนวไปยังเป้าวงกลมทาสีขาวสลับแดงขนาดกว้าง 1 ฟุต สูง 4 ฟุต ซึ่งปักอยู่ห่างไปประมาณ 135 เมตร -- ลูกธนูปักกลางเป้าราวจับวาง ในขณะที่เดียวกับที่ ซิมโป จักลองก็ปล่อยลูกธนูของตนเสียบเป้าที่สองซึ่งปักอยู่

เคียงคู่กันโดยไม่ผิดพลาด

ลูกธนูชนนกกินทรีภูเขาเล่นสลุ่เป้าที่สอง ในเวลาเดียวกับที่ลูกธนูชนนกก
เถื่อนปักลงประชิดลูกธนูดอกแรกบนเป้าที่หนึ่ง...

ซิมโป จักลอง น้ำวคันธนูด้วยอาการที่มั่นคง และปล่อยลูกธนูแต่ละลูก
ด้วยความมั่นใจในขณะที่คู่แข่งชั้นเริ่มจะหวั่นไหวเมื่อลูกธนูดอกที่ 7 และ 8
พลาดเป้าไปอย่างน่าเสียดาย

“ตอนนี้เราต่างเหลือลูกธนูคนละ 2 ดอกเท่าเทียมกัน ซิมโปพูดด้วย
น้ำเสียงที่สะกดความยินดีไว้อย่างมิดชิด “ข้าพระองค์ขอทูลเชิญฝ่าบาททรง
ยิงก่อน”

คนที่ได้รับการยกย่องเม้มริมฝีปาก มือที่ทำคันธนูนั้นเกร็งแน่น
“ถึงอย่างไรข้าก็มั่นใจว่าวันนี้ข้าจะได้ชี้หลังเจ้าทีเียวรอบตลาด” ถ้อยคำ
แม้จะยังโอโว แต่น้ำเสียงเริ่มจะแปร่งปราไปจากเมื่อครู่

“ข้าพระองค์ขอน้อมรับ” เด็กหนุ่มผู้ขมังธนูค้อมศีรษะ

ลูกธนูชนนกกินทรีภูเขาเล่นออกจากแหล่งอีกครั้ง และผ่านเลยเป้าหมาย
ไปเพียงเฉียดฉิว

ซิมโปพาดลูกธนูของตนและเหนี่ยวสายธนูโดยแรง ลูกพุ่งเข้าสู่เป้าหมาย
อย่างแม่นยำเช่นเคย

“ดอกสุดท้ายแล้ว” ซิมโปเอ่ยขึ้นเบา ๆ และหยิบลูกศรชนนกกินทรีส่งให้
ผู้ท้าแข่ง

เด็กหนุ่มผู้สูงศักดิ์หันหน้าตั้งและคว้าลูกธนูจากมือของสหายในกริยาที่เกือบ
จะกระซาง

“เจ้าคอยดูให้ดี” เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่เคร่งเครียด “ตั้งซี เลจู จะไม่มี
ทางพลาดอีกเป็นอันขาด”

ตั้งซี เลจู น้ำวคันศรเต็มกำลังและปล่อยลูกธนูดอกสุดท้าย แรงสะบัด
จากสายธนูที่ตึงเกินควรทำให้ลูกธนูดอกนั้นวิ่งแหวกอากาศห่างไกลไปจากเป้า

คนละทาง

ซิมโป จักลอง ยิ้มในหน้า พลังบรรจงหยิบลูกธนูดอกที่ 10 ของตนขึ้น มาพาดกับคันอย่างช้า ๆ และเห็นยิวสายธนูด้วยท่าทางที่มั่นใจเต็มที่

ลูกธนูดอกนั้นพุ่งเป็นเส้นตรงเข้าหาเป้า ผู้ลั่นธนูยี้ดอกขึ้นช้า ๆ อย่างภาคภูมิใจในฝีมือของตนที่ลูกธนูทั้ง 10 ไม่ได้พลาดไปจากเป้าหมายแม้แต่ดอกเดียว แต่ทันใดนั้น ซิมโป จักลอง ก็ต้องยืนตะลึงด้วยไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อมองเห็น ลูกธนูอีกลูกหนึ่งแล่นตามหลังไปอย่างรวดเร็วและพุ่งเข้ากระแทกทางธนูชนก เกือบให้เบนออกไปจากเป้า

“บัดซบ” ซิมโปสภและหันขวับไปทางด้านหลังด้วยความโกรธจัด -- บริเวณนั้นมีแต่ริมโปเซตองโจ ซองจิง ยืนอยู่อย่างสงบตรงจุดเดิมเพียงลำพัง และมีมือที่ถือคันธนูยังคงทอดลงข้างตัว สายตาของลามาเซที่ทอดมาประสานกับสายตาที่โกรธเกรี้ยวของเด็กหนุ่มนั้นเปี่ยมไปด้วยความสงบเยือกเย็นและปราศจากความรู้สึกใด ๆ เช่นเคย

“เป็นอันว่าข้าแพ้พันทันเจ้า” ดังซี เสจู ถอนใจหนัก ๆ และส่งคันธนูให้ ซิมโป พลังผืนยิ้ม “เพ็ญพรั่งนี้ตอนสองยาม ข้าจะให้คนลอบนำเจ้าเข้าไปพบกับไซน์ตามสัญญา”

“เป็นพระกรุณาอย่างยิ่งพระเจ้าข้า” ผู้ชนะค้อมศีรษะ

“กลับกันเถอะ” ดังซีเอ่ยชวนด้วยสีหน้าบึ้งตึง แต่กลับเดินดุ่มไปยัง ม้าขาวที่ถูกผูกไว้กับก้อนหินเพียงคนเดียวโดยมิได้แยแสกับสหายดังเช่นขามา

“ข้าลาท่านริมโปเซ” ซิมโปกล่าวด้วยน้ำเสียงกระด้าง ขณะที่ส่งคันธนู ทั้งสองคันคืนให้ลามาเซเลื้อแดง

“นำหยดหนึ่งหรือน้ำใหนึ่งก็มิได้ทำให้ลำธารซึ่งเปี่ยมปริ่มอยู่แล้วชุ่มฉ่ำ ขึ้นก็มากนัก แต่ประกายไฟแวบหนึ่งกับกองไฟกองหนึ่งมีความร้อนแรงที่เผาผลาญสรรพสิ่งได้แตกต่างกัน” ริมโปเซหนุ่มใหญ่กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ข้าไม่เข้าใจที่ท่านพูด” เด็กหนุ่มกระซากเสียง

“ข้าเพียงแต่จะบอกเจ้าว่า ธรรมชาติของชัชชนะนั้นจะมากหรือน้อยมันก็
กำซาบซา่นไม่แตกต่างกันเท่าไร แต่รสชาติของความพ่ายแพ้ นั้นมากน้อยย่อม
ต่างกันอย่างประหลาดค่ามิได้ -- เจ้าจึงสมควรเสพรสชาติแห่งชัชชนะเพียงแต่น้อย
เพื่อให้ผู้แพ้ไม่เจ็บปวดชอกช้ำจนเกินไป”

ซิมโป จักลองยีนหนึ่งไปครู่หนึ่ง

“ข้าขอรับคำสั่งสอน และสำนึกรู้สึกดังที่ท่านกล่าวแล้ว”

“มีอีกข้อหนึ่ง” ดองโจ ซองจี เอ่ยต่อด้วยเสียงแผ่วเบา “อามิสคือสิ่ง
ซึ่งทำลายมิตร -- บุรุษย่อมไม่เรียกร้องอามิสจากมิตรและไม่พึงรับอามิสจากมิตร
ไม่ว่าจะได้มาจากการเรียกร้องหรือสมัครใจก็ตาม”

“ลูกผู้ชายย่อมชื่นชมต่อการขับเคี่ยวแข่งขัน” เด็กหนุ่มผู้ขมขื่นโต้แย้ง
“และรางวัลที่ได้จากการแข่งขันนั้นนับว่ามีค่าสูงส่งเสมอ”

“ซิมโป จักลอง ไปกันได้หรือยัง” ดังซี เลจู ส่งเสียงเรียกมาจากหลังม้า

“ข้าลาท่านอีกครั้ง” ซิมโปประสานมือทำความเคารพอีกครั้ง และผลุนผลัน
วิ่งไปยังม้าของตนซึ่งทหารยังยืนกุมบังเหียนอยู่

“จำคำข้าไว้นะซิมโป จักลอง”

ดองโจ ซองจี เปล่งวาจาตามหลัง เสียงของริมโปเซแม้จะไม่ได้ดังไปกว่า
เมื่อครู่ แต่กัก็ดูเหมือนจะก้องอยู่ในโสตประสาทของซิมโป จนเด็กหนุ่มต้อง
หันกลับมามองข้างหลังอีกครั้ง แต่บนลานธนูยามนี้ไม่ปรากฏแม้แต่เงาของลามะ
รูปนั้น

ดาโชรุษบา สัมภวะ ยืนมำอยู่ทีริมถนนหน้าประตูกำแพงเคหาสน์
เรือนร่างของผู้อาวุโสใหญ่โตจนแลดูตระหง่าน ส่วนสีหน้านั้นก็ถมึงทึงและ
แข็งกระด้างราวรูปศิลาสลัก มีเพียงเส้นหนวดสีขาวที่ทอดยาวลงมาจากมุมปาก
สองข้าง และชายเสื้อคลุมผ้าแพรสีแดงปักลวดลายมังกรจีนสีเหลืองที่สะบัด
พลิ้วไหวตามแรงลม ข้างมำของดาโชทางขวามือมีลामะชรารูปหนึ่งยืนแกว่ง
“กงล้อแห่งพระธรรม” เป็นจังหวะช้า ๆ เสียงลูกตุ้มลูกเล็ก ๆ ที่ปลายเชือกทั้ง
4 เส้น ที่ผูกติดอยู่ตรงด้านหัวของกระบอกลูกซึ่งทำด้วยไม้และแกะสลักเป็นนาม
แห่งโลกุตรธรรมทั้ง 4 ชั้น คือโสดาปัตติมรรค สกิทาคามิมรรค อนาคามิมรรค
และอรหัตตมรรค แหวกว่ายอากาศดังหิ่ง ๆ และบางครั้งเมื่อลामะรามือลงก็จะมี
เสียงก๊อกลงแก๊กของตุ้มที่กระทบกับกระบอกลูก ส่วนทางด้านขวามือมีเสมียนอีก
คนหนึ่งยืนถือสมุดเล่มใหญ่คอยบันทึกเรื่องราวร้องทุกข์ต่าง ๆ ที่มีผู้มาร้องเรียน
รวมทั้งถ้อยคำที่ดาโชสนทนากับผู้คนที่สัญจรผ่านไปมา

“ลูกสาวของเจ้าเป็นเช่นไรบ้าง” ดาโชรุษบาร้องถามชายแก่ที่แบกพินไว้
เต็มหลัง

“ดีขึ้นมากแล้วท่านดาโช” ชายคนนั้นหยุดยืนหอบเบา ๆ และค้อมศีรษะ

แสดงความเคารพก่อนตอบคำถามด้วยกิริยาที่นอบน้อม

“ดีแล้ว” ดาไซพยักหน้าโดยมิได้พูดอะไรต่อ

“ขออานุภาพแห่งพระโพธิสัตว์ปกปักรักษาผู้ที่นำสงสารของเจ้า” ลามะเอ่ยขึ้นเบาๆ พร้อมกับแกว่ง “กงล้อแห่งพระธรรม” เร็วขึ้น พลางรำยมนต์บทสั้นๆ

“จดลงไปว่าอาการป่วยของลูกสาวคนตัดฟันดีขึ้น และลามะได้สวดอ้อนวอนขอพรพระโพธิสัตว์ให้คุ้มครองแล้ว”

ดาไซสั่งด้วยเสียงอันดัง ทำให้เสมียนซึ่งยืนฟังคำพูดของคนทั้งสองอยู่ริบแก้มลดจินตนาการหน้ากระตาดและตัวต้วอักษรถามคำสั่ง

ชิมโป จักลอง รังบั้งเทียนให้ม้าอ่อนฝีเท้าลง หลังจากที่ห้อยหยานจากหุบเขาขึ้นสู่เนินสูงซึ่งมีถนนสายยาวซึ่งปูด้วยแผ่นหินทอดขวางหน้าอยู่ เด็กหนุ่มยกมือขึ้นปิดฝุ่นและเกสรดอกหญ้าที่ติดอยู่ตามเสื้อผ้าและเนื้อตัวขณะที่ขี่ม้าเหยาะๆ ไปตามถนน ชิมโปเพ่งมองดูเคหาสน์สี่เหลี่ยมที่เจิดจ้าอยู่กลางสายแดดของยามบ่าย ณ ปลายถนนด้วยความรู้สึกที่เหมือนตัวเองยังคงเป็นเด็กชายตัวเล็ก ๆ ที่แอบหลบไปเล่นซุกซนนอกบ้าน และต้องรีบกลับเกลื่อนร่องรอยเประอะเปื้อนต่าง ๆ ก่อนที่จะกลับเข้าในบ้าน หากไม่แล้วก็จะถูกท่านลุงลงโทษอย่างรุนแรงเสมอ

นับแต่จำความได้ ชิมโปก็เรียนรู้ถึงความเข้มงวดกวดขันของท่านลุงที่มีต่อทุก ๆ คนในบ้าน เคหาสน์สี่เหลี่ยมหลังนี้มีข้อบังคับและกฎเกณฑ์ปลีกย่อยมากมาย ซึ่งทุกคนที่อาศัยอยู่ภายใต้การปกครองของดาไซรุณา สัมภวะ จักต้องถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด

ตอนแรกชิมโปคิดที่จะเถลไถลไปที่อื่น กระทั่งท่านลุงกลับเข้าไปในเคหาสน์ก่อนจึงจะค่อยตามเข้าไป แต่เมื่อนึกได้ว่าหากท่านลุงเกิดเรียกหาตัวเขาไม่พบก็น่ากลัวว่าจะต้องโดนดุด่าหรือลงโทษหนักขึ้นไปอีก เด็กหนุ่มเม้มริมฝีปากแน่น พลางหายใจเข้าเต็มปอด ขณะกระตุนม้าให้ควบตรงไปยังเคหาสน์ซึ่งล้อมรอบ

ด้วยกำแพงสี่เดียวกัน

ชิมโป จักลอง โดดลงจากหลังม้า ทนที่ที่บังคับให้มันหยุดลงตรงหน้าของดาโช
รุณา เด็กหนุ่มคุกเข่าขวาลงกับพื้นและย่อตัวก้มหน้านิ่ง กระทั่งพี่ชายของบิดา
ออกคำสั่งด้วยเสียงอันดัง

“ลุกขึ้น เจ้าลาดี้อ”

ชิมโปลุกขึ้นยืนอย่างว่าง่าย แต่ก็ยังไม่กล้าที่จะเงยหน้าขึ้นสบตาท่านลุง

“เจ้าหายหัวไปไหนมาตั้งแต่เช้า” ดาโชผู้อาวุโสกระซอกเสียงถาม

“ข้าออกไปเที่ยวเล่นกับดั่งซี เลจู” เด็กหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงที่พยายาม
ไม่ให้สั่น

“ข้าเคยบอกเจ้าแล้วไอ้หรือไม่ว่าไม่ให้ไปเฝ้าเจ้าชายก่อนที่ข้าจะอนุญาต”

“ขอรับ” ชิมโปก้มหน้างุดลงกว่าเดิม

“เจ้าชายมีธาตุกำเนิดเป็นไฟ อยู่ใกล้ซิดก็ร้อนจัด แต่ครั้นอยู่ห่างไกลนัก
ก็เหน็บหนาว เจ้าจึงควรรู้จักกาลเวลาอันเหมาะสมที่จะเข้าเฝ้า” ดาโชรุณา
ทอดสายตาทันแข็งกร้าวดูหลานชาย

“โทษของเจ้าที่ขัดคำสั่งข้า คือคัดลอกพระคัมภีร์ในห้องเขียนหนังสือของ
ข้า เป็นเวลา 3 วัน 3 คืน”

ชิมโปอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนค้อมศีรษะรับโทษทัณฑ์โดยซุเชณี

เคหาสน์ของดาโชรุณา สัมภาวะ เป็นตึกใหญ่สี่ชั้นรูปทรงเหมือนแท่งสี่เหลี่ยม
ชั้นล่างใช้เป็นที่เก็บสัมภาระและธัญญาหาร ชั้นสองเป็นที่พักของบริวาร ชั้นสาม
จึงเป็นที่พักของดาโชและครอบครัว ส่วนชั้นบนสุดใช้เป็นที่ห้องเขียนหนังสือของ
เจ้าของเคหาสน์

ห้องเขียนหนังสือของดาโชรุณาจัดเป็นห้องที่มีความสำคัญรองลงมาจาก
ห้องสวดมนต์ จะไม่มีใครได้รับอนุญาตให้ย่างกรายเข้าไปในห้องเขียนหนังสือ

ในเวลาที่ดีไซร้กำลังทำงาน และเมื่อเวลาที่ดีไซร้ไม่ได้อยู่ในห้องนั้น ก็ห้ามมิให้ใคร
ขึ้นไปยุ่งยามด้วยเช่นกัน ซึ่งแม้จะไม่มีคำสั่งดังกล่าวก็คงไม่มีผู้ใดประสงค์จะ
เหยียบย่างขึ้นไป เนื่องจากห้องทั้งห้องระเกะระกะไปด้วยคัมภีร์และหนังสือ
โบราณต่าง ๆ มากมายเหลือคณานับ รวมทั้งภาพวาดเก่าแก่ที่น่ากลัวซึ่งประดับ
อยู่ตามผนัง

ห้องเขียนหนังสือของดาไซรุณา แม้จะติดหน้าต่างโดยรอบ แต่ก็ไม่เคย
ที่จะเปิดออกแม้แต่สักบาน เนื่องจากดาไซเกรงว่าหากเปิดหน้าต่างเมื่อไร สายลม
อันชั่วร้ายจากขุนเขาจะพัดเข้ามาทำลายความรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่ในห้องนั้น ดังนั้น
นอกจากจะอวลด้วยกลิ่นอับชื้นของกระดาษและหนังสือที่ใช้งานหนังสือแล้ว
ยังเต็มไปด้วยกลิ่นหอม ๆ ของเนื้อไม้และอิฐปูนที่ไม่เคยถูกแสงแดด กับกลิ่น
หืน ๆ ของน้ำมันนัยที่ใช้จุดตะเกียงจนดูราวกับกลิ่นต่าง ๆ เหล่านี้จะแทรกซึม
อยู่ทุกอณูอากาศ

ชิมโป จักลอง วางปากกาออแรงลงข้างกระปุกหมึกด้วยท่าทางที่อดโรย เด็กหนุ่ม
ยกมือขึ้นขยี้ตาและลูบหน้าตัวเองแรง ๆ ราวกับจะขับไล่ความเหน็ดเหนื่อย
และง่วงเหงา -- 1 คืน กับอีก 1 วันเต็ม ๆ ที่เขาต้องนั่งหลังขดหลังแข็งอยู่กับการ
คัดลอกพระคัมภีร์ผูกใหญ่ลงในสมุด แต่ถึงกระนั้นก็ดูเหมือนกับข้อความใน
พระคัมภีร์จะไม่ได้ลดน้อยลงจากเดิมก็มากนัก เด็กหนุ่มรู้สึกปวดตื้อ ๆ ที่
ดวงตา หลังจากที่ต้องทนต่อสู้กับอากาศระคายตาจากควันน้ำมันนัยและการเพ่ง
สายตาในแสงสว่างที่ไม่เพียงพอติดต่อกันเป็นเวลานาน

เด็กหนุ่มยืนกายขึ้นยืน และสะบัดแขนขาไล่ความเมื่อยล้า ก่อนออกเดิน
จงกรมไปรอบ ๆ ห้องเพื่อผ่อนคลายจิตใจ แต่ความรื้อนรุ่มในอกนั้นกลับมิได้
ลดลงแม้แต่น้อย เขาเงี่ยหูฟังเสียงต่าง ๆ จากภายนอกที่แว่วเข้ามาเป็นช่วง ๆ --
เสียงกระดิ่งก้องแก๊งเหล่านั้นบอกเวลาเย็นย่ำสนธยาที่คนงานต้อนฝูงโคกลับจาก
ทุ่งนา ชิมโปถอนใจแรง ๆ ด้วยความกระวนกระวายเมื่อคิดถึงเวลานัดหมายที่

ดังซี เลจู่ได้กำหนด เด็กหนุ่มพาดกำปั้นกับฝ่ามือแรง ๆ เมื่อคิดว่าตนจะต้องพลาดโอกาสอันดีงามในคืนนี้ไปอย่างน่าเสียดาย

“พี่ชิมโป”

เสียงเรียกและตบประตูห้องเบา ๆ ทำให้ชิมโป จักลอง ยุติความคิดต่าง ๆ ลงและเดินไปเปิดประตูให้

“น้องนำอาหารมาให้” เด็กสาวผิวคล้ำ หน้าตาคมคาย ที่ประครองถาดอาหารก้าวเข้ามาในห้องร้องบอก “มือนี้มีทุกปากกับแคมเบียร์ที่พี่ชอบด้วย”

“ขอบใจนัรธา” ชิมโปยื่นมือไปรับถาด และมองดูแก้วยี่เยี้ยน้ำที่ทำจากแป้งสาลีในถ้วย กับขนมปังหวานก้อนกลม ๆ ในจานใบเล็ก ๆ และหม้อชาใส่เนย

“ไหน ขอน้องดูซิว่าพี่คัดลอกพระคัมภีร์ไปได้ถึงไหนแล้ว” เด็กสาวพูดพร้อมกับเดินไปคุกเข่าลงตรงหน้าโต๊ะเตี้ย ๆ กลางห้อง เพื่อดูผลงานของเด็กหนุ่ม

“ยังเหลืออีกเป็นภูเขาเลากา” ชิมโปพูดด้วยท่าทางเหนื่อยอ่อนและท้อแท้ ขณะที่ก้มลงวางถาดกับพื้นและทรุดตัวนั่งขัดสมาธิข้าง ๆ หล่อน

“ให้น้องช่วยไหม” หล่อนหันมาถามด้วยท่าทางที่กระตือรือร้น

“ท่านลุงจะได้ตีพี่ตายปะไร”

“ไม่หรอก...” เด็กสาวสันติริษะ จนผมเปียแกว่งไกวไปมา “พี่ลิ้มไปแล้วหรือว่าใครกันที่เป็นคนสอนพี่เขียนตัวหนังสือโบราณพวกนี้”

“ไม่ลิ้มหรอก” ชิมโป จักลอง เอ่ยตอบ “วิชาขีดเขียนต่างๆ พี่เล่าเรียนมาจากเจ้าทั้งสิน”

“ถ้าเช่นนั้นแล้ว ลายมือของเราทั้งสองจะผิดแผกกันมากมายได้อย่างไร” หล่อนพูดด้วยท่าทางมั่นใจ พลังทรุดตัวลงนั่งหน้าโต๊ะ และเอื้อมมือหยิบปากกาจุ่มหมึก พลังเลื่อนแผ่นหนังที่คั่นคัมภีร์ออกแล้วลงมือลากปากกาลงในสมุดด้วยท่าทางของคนที่ชำนาญ

“เจ้าจะกินอะไรสักหน่อยไหม” ชิมโปถามขณะที่บิขนมปังส่งให้

“พี่กินเถอะ” หล่อนบอกโดยมิได้หันกลับมามอง “น้องจะรอกิน

พร้อมท่านพ่อ”

เด็กหนุ่มส่งขนมปังเข้าปากตัวเอง และมองดูนักรหาด้วยสายตาที่แสดงความชื่นชม

“ท่านลุงช่างมีโชคนักที่มีริดาเจลิยวฉลาดเยี่ยงเจ้า”

“อะไรได้” เด็กสาวหัวเราะเสียงใส “พี่ไม่รู้หรือหรือว่า ทุกวันนี้แม่บ่นออกจะตายไปว่า นักรหาเอ๋ย เพลาๆ การเรียนของลูกลงบ้างเถิด มิเช่นนั้นเจ้าจะต้องอยู่ล่ำพังเป็นยายแก่ที่นทีกไปจนตาย เพราะไม่มีผู้ชายคนไหนที่จะชอบผู้หญิงที่มีความรู้ความฉลาดยิ่งกว่าตัวเขา” ท้ายประโยค หล่อนทำเสียงเลียนเสียงของมารดา จนซิมโปอดหัวเราะขำไม่ได้

“แล้วถ้าเป็นพี่ล่ะ” นักรหาว่างปากกา และหันมาทางเด็กหนุ่ม “...พี่จะเลือกผู้หญิงที่มีความรู้และฉลาดกว่าพี่ไว้เป็นคู่ครองหรือไม่”

ซิมโป จักลอง กลืนขนมปังชิ้นนั้นลงคออย่างยากลำบาก เด็กหนุ่มจ้องมองเจ้าของดวงตาโตคมวาวที่เป็นประกายกับแสงตะเกียง โดยไม่สามารถหาคำตอบให้กับหล่อนได้ในทันที

“ว่าอย่างไรเล่า” นัลราร์ถามซ้ำและชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ “พี่ยังไม่ได้อตอบคำถามของน้องเลย”

“เรื่องเช่นนี้ต่างคนก็ย่อมจะต่างความคิดเห็น” ซิมโปตอบเลี่ยงไปทางหนึ่งและรินน้ำชาใส่เหยือกจากหม้อทองเหลืองลงในถ้วยใบเล็ก พลางยกขึ้นดื่มช้า ๆ

“แต่น้องต้องการฟังความคิดเห็นของพี่” หล่อนเน้นเสียงและจ้องมองซิมโป จักลอง อย่างคาดคั้น

“สำหรับพี่...” เด็กหนุ่มถอนใจลึก ๆ อย่างอึดอัด “...พี่พอใจที่จะเลือกผู้หญิงที่มีความรู้และฉลาด”

“ไม่ได้” เด็กสาวค้าน “ต้องพูดให้หมดกระทั่งความด้วย”

“อ้อ” ซิมโป จักลอง ถอนใจแรง ๆ อีกครั้ง ก่อนพูดใหม่ด้วยน้ำเสียงที่แผ่วลง “พี่พอใจที่จะเลือกผู้หญิงที่มีความรู้และฉลาดกว่าพี่”

“ฮ่า”

จิตาคณเดียวของดาโชรูนาบ่า สัมภวะ เป่าลมออกจากปากด้วยเสียงดัง ดวงตาโตเป็นประกายวาวด้วยความดีอกดีใจ

“เห็นไหม ว่าน้องเอาชนะแม่ได้แล้ว เพราะอย่างน้อยก็ยังมพี่ซิมโปคนหนึ่ง

ซึ่งเลือกจะแต่งงานกับผู้หญิงที่เก่งกว่าตัวเอง”

ซิมโป จักลอง ระบายลมหายใจด้วยความโล่งอก พลังหลบสายตาของเด็กสาวไปทางอื่น

“วันนี้ดูพี่ไม่ค่อยจะร่าเริง” นัลราห์ทักขึ้น

“คงจะเป็นเพราะพี่เหนื่อยกับการคัดลอกพระคัมภีร์”

“ไม่จริงกระมัง” เด็กสาวกระเถิบตัวเข้ามาชิดจนลมหายใจแทบจะรดหน้าเมื่อหล่อนใช้ปลายหางเปียเปียจุมกเขาอย่างล้อเลียน “ความเหน็ดเหนื่อยกับความวิตกกังวลนั้นอาการมันแตกต่างกัน”

“เจ้าพูดอะไรเหลวไหล” เด็กหนุ่มยกมือขึ้นปิดหางเปีย และแสรังดูเพื่อกลบเกลื่อน

“ไม่เหลวไหลหรอก” นัลราห์ดึงเปียมากุมไว้ในมือ “...ดวงใจกับดวงตาของคนเรามักจะไม่ลงรอยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งใดที่ดวงใจอยากจะทำปิดบังซ่อนเร้น ดวงตาก็กลับจะเปิดเผยออกมาเสมอ”

เด็กสาวทิ้งตัวลงนั่งชันเข่าข้างหนึ่ง และโน้มตัวลงกอดเข่าข้างนั้นไว้หลวมๆ

“ถึงตอนนี้ พี่จะบอกน้องได้หรือยังถึงสิ่งที่พี่ซุกซ่อนเอาไว้ในใจ”

“เฮ้อ...” ซิมโป จักลอง วางถ้วยชาลงในถาด และเลื่อนถาดไปห่างตัวอย่างหมดตะใจที่จะกินอาหาร “ถึงเจ้ารู้ก็เชื่อว่าช่วยให้อะไรมันดีขึ้น” เด็กหนุ่มพูดราวกับหมดอาลัยตายอยาก

“ก็บอกมาก่อนซิ” นัลราห์รูดกำไลโลหะวงบางๆ ที่สวมซ้อนกันอยู่บนข้อมือข้างหนึ่งเล่น

ซิมโป เหม้มปากแน่น ก่อนตัดสินใจเผยอมันออกเพื่อเผยความในใจ

“ข้ามีนัดกับโซนมคินี่ตอนสองยาม”

มือที่กำลังรูดกำไลเล่นซังกไปชั่วขณะหนึ่ง

“ที่ไหน” เด็กสาวถามด้วยน้ำเสียงที่แผ่วเบาลงโดยไม่รู้ตัว

“วังดรุยกาล” ซิมโปตอบ พร้อมกับทุบกำปั้นกับฝ่ามือแรงๆ ด้วยกิริยาฮึดฮัด “...ข้ารอคอยโอกาสนี้มาแสนนาน และต้องเพียรเอาชนะดังที่ เลจูกว่าจะได้สิ่งนี้เป็นรางวัล แต่จู่ๆ ข้าก็ต้องสูญเสียมันไปอย่างน่าเสียดายที่สุด”

“วังดรุยกาลเหมือนถ้ำพญาคัมภ์ ต่อให้พี่มีปีกก็เชื่อว่าบินโฉบเฉี่ยวเล่นได้”

“แต่ดังที่ เลจู ได้ให้สัญญาว่าจะเปิดทางสะดวกให้ข้า”

“นี่หาใช่เรื่องเล่นๆ เลย” นัรหาร์วางข้อศอกกับหัวเข่าและเท้าคางด้วยท่าทางครุ่นคิด “...ใจคอพี่จะผูกตาตัวเองป็นภูเขา โดยอาศัยเพียงคนอื่นช่วยบอกทางให้ได้ยังไงกัน”

“อย่าว่าแต่แค่ผูกผูกตาเลย ต่อให้ต้องมัดมือมัดเท้า แต่ถ้าเขาสูงลูกนั้น มีโซ่หนัรอคอยอยู่บนยอดผา ข้าก็จะกระเลือกกระสนขึ้นไปให้ถึงจุดหมายปลายทางให้จงได้”

“ถ้าเช่นนั้นพี่จะมัดกั้วลอะไรกับการที่จะออกไปพบโซ่หนัตามนัด” เด็กสาวประชดประชัน

“เจ้าก็รู้ว่าข้ากังวลในสิ่งใด” ซิมโป จักลอง กอดอกและโคลงตัวเหมือนคนที่ถูกเครื่องพันธนาการรัดรั้งจนหมดทางดิ้นรน “...คำสั่งของพ่อเจ้าคือประกาศิตที่ข้าไม่กล้าละเมิด”

“ก็นับว่ายังดีที่พี่ยังเกรงใจท่านพ่อ”

“ข้าเคารพท่านลุงทั้งหลับและตื่น” เด็กหนุ่มพูดพร้อมกับผุดลุกขึ้นยืนและเดินวนไปรอบๆ ห้องเหมือนเสื่อติดจัน “ดูซิ ฟ้ามืดสนิทแล้ว อีกไม่นานเพ็ญพระจันทร์ก็จะพร่างฟ้า”

ซิมโปแนบดวงตากับรอยแตกของหน้าต่างบานหนึ่งและเพ่งมองออกไปภายนอกแล้วหันมาบอกญาติผู้หนึ่ง

“...คิดดูเถิดว่า โซ่หนัมจะผิดหวังเพียงไรเมื่อไม่พบข้าในอุทยาน เมื่อแรกนางอาจจะโกรธที่ข้าทำให้นางรอแก้ แต่แล้วก็คงเปลี่ยนเป็นวิตกกังวลไปต่างๆ นานา ความวิตกเหล่านั้นย่อมทำให้นางทุกข์ทรมานใจแทบจะคลั่ง แต่ครั้น

เมื่อทราบความจริงว่าข้ามีได้เป็นอันตรายใด ๆ นางก็คงจะเคียดแค้นและชิงชังที่ผิดนัดอย่างแน่นอน” เด็กหนุ่มยกมือขึ้นเสยผมตัวเองแรง ๆ ด้วยความกลัดกลุ้ม “คิดดูเถิดนัรราห์ คิดดูว่าข้าจะหนีชีวิตอยู่ได้อย่างไร หากตัวเองต้องกลายเป็นที่ชิงชังของสตรีนางนั้น”

“เอาเถอะ...” นัรราห์ผงกศีรษะช้า ๆ “เมื่อนางมีความสำคัญต่อพีถึงเพียงนั้น พีก็จงยอมผิดคำสั่งท่านพ่อเพื่อออกไปพบนางตามนัดเถิด ส่วนทางนี้ห้องจะจัดการให้เอง”

“เจ้าจะอย่างไร” ซิมโปถามด้วยน้ำเสียงที่ยังไม่คลายกังวล

“ห้องก็จะคอยอยู่ที่ใกล้ ๆ พ่อ และหวังเห็นยามี่ให้ท่านขึ้นมาตรวจดูพีได้ต่อเมื่อท่านเข้านอนแล้ว ก็จะมีรับขึ้นมาคัดลอกพระคัมภีร์ต่อจนกว่าพีจะกลับมา”

“เจ้าแน่ใจอย่างไรว่าท่านลุงจะไม่รู้เรื่องที่ข้าลอบออกไปจากห้องนี้”

นัรราห์ยิ้มอย่างมั่นใจ

“ห้องรู้จักพ่อของห้องดีกว่าใครในโลก และรู้ว่าแม่ท่านพ่อจะลงโทษแก่ผู้ทำผิดอย่างรุนแรงและหนักหน่วงเสมอ แต่ท่านก็ประมาณกำลังของผู้ที่ได้รับโทษไว้ล่วงหน้า และจะไม่ลงโทษจนเกินกำลังของผู้นั้น -- สำหรับพี พ่อยอมรู้ว่าพีสามารถคัดลอกพระคัมภีร์เหล่านี้จนจบได้ภายในเวลา 3 วัน 3 คืน ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นแล้วพีทำไม่สำเร็จ แสดงว่าพีไม่ตั้งใจปฏิบัติตามคำสั่งของพ่อโดยเคร่งครัด แต่หากการคัดลอกพระคัมภีร์เสร็จสมบูรณ์ ย่อมแสดงว่าพีใช้เวลาทั้งหมดทำงานอยู่ในห้องนี้อย่างขะมักเขม้น”

“อะโฮ” ซิมโป จักลอง อุทานด้วยความดีใจ และรีบเดินมานั่งลงข้างเด็กสาว “เจ้าช่างมีปัญญาประเสริฐโดยแท้”

“รอให้ตึกสักหน่อยแล้วพีค่อยหาทางลี้ภัยหนีสายตาผู้คนออกไปทางประตูเล็กด้านหลัง ห้องจะให้คนเตรียมม้าไว้คอยท่า เมื่อพบไซนั่มตั้งปรารถนาแล้วก็จะจูงรับกลับมาโดยเร็วที่สุด” หล่อนพูดต่อโดยไม่ใส่ใจต่อคำชม

“นั่นย่อมเป็นการแน่นอน” เด็กหนุ่มหัวเราะออกมาได้ “ว่าแต่เจ้า

ต้องการสิ่งใดเป็นรางวัลบ้างเล่า ข้าจะชวนชวายนามมาให้ทุกอย่างที่เดียว”

“น้องไม่ประสงค์สิ่งใดทั้งสิ้น นอกจากขอเพียงว่าขณะที่พี่กำลังมีความสุขที่ได้พบกับโซนมั้นั้น วานเจียดใจนึกถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่งซึ่งช่วยให้พี่ได้พบกับโซนมั้นั้น”

“พี่จะคำนึงถึงความช่วยเหลือในครั้งนี่ของเจ้าตลอดไป” ซิมโบให้คำมั่น

“น้องขอชั่วคราวคืนนี้คืนเดียวเท่านั้น” นัลราห์กล่าวเบา ๆ ดวงตาที่สุกใส หม่นหมองลง

“ได้ซิ ข้าจะนึกถึงเจ้าตลอดเวลาที่อยู่กับโซนมั้นั้น” เด็กหนุ่มยื่นมือไปแตะข้อศอกหล่อ่นเบา ๆ

“น้องพอใจแล้ว” ธิดาของดาโชรูนา สัมภวะ พืมพ่า และกัมหน้าลง ซ่อนความรู้สึกบางอย่างจากสายตาของเด็กหนุ่ม “พี่ยังต้องเดินทางไปอีกไกล กินอะไรสักหน่อยเถิด” หล่อนบอกด้วยน้ำเสียงที่ห่วงใย

“ตกลง” ซิมโบรับคำด้วยอาการลิงโลด “ข้าจะกินทั้งทุกปา แคมเบีย และน้ำชาให้หมดทีเดียว”

เด็กหนุ่มหันไปคว้าถาดอาหารขึ้นมาวางบนตัก และลงมือรับประทานด้วยท่าทางที่สดชื่นขึ้นมาอย่างทันตาเห็น โดยมีนัลราห์เฝ้าดูอยู่เงียบ ๆ ด้วยสายตาที่เชื่องซึม